

CLIMATE PROOFING THE REGION

Dag kind,

Het is 2019. Jij bent net geboren, ik heb de jaren des onderscheids bereikt.

Vandaag zag ik - met een soort astronautenblik - een luchtopname van onze regio. Hier vestigden zich eeuwen geleden groepjes pioniers op terpen in drassig moerasland. Gedurende de eeuwen groeiden nederzettingen uit tot wereldwijd bekende steden: ik keek naar een regio met een rijke historie. Ik zag een land dat vermaard is om zijn schoonheid en welvaart – en om zijn strijd tegen het water en zijn poldercultuur.

In het noorden de Wadden-eilanden en de Afsluitdijk, daaronder de West-Friese dorpen in eeuwenoude polders. De grote zeesluis bij IJmuiden, het Noordzeekanaal, Schiphol, de Haarlemmermeer. In het westen de Noordzeekust, in het oosten het Markermeer, de Noordoostpolder en Lelystad.

In het zuiden zag ik het Gooi en daarachter doemde de Utrechtse Heuvelrug op. Boerenland zag ik, dorpen, historische steden en nieuwbouw. Ik zag zeehavens, de Zuidas, Aalsmeer met de bloemenveiling. Laagland. En overal sloten, meren, watergangen, kanalen, rivieren. Prachtig, vond ik, dat juist hier al honderden jaren mensen wonen. Waar ik nu prettig woon en werk in een veilige, gezonde omgeving. En zo denken meer mensen erover.

Mijn innerlijke stem

Maar er knaagde iets. Ik weet dat dit zo niet door kan gaan, ik weet dat we al te lang hebben gewacht: het klimaat verandert, de bodem zakt, de zeespiegel stijgt. En dat is een steeds reëlere bedreiging - voor jouw leefomgeving. Het weer wordt al extremer: vorig jaar hitte en droogte, nu enorme plensbuien en storm, hier hebben mensen funderingsproblemen, elders zijn overstromingen. En dan heb ik het nog niet over verdwijnende

Dit is een gezamenlijke brief van leiders uit de metropoolregio Amsterdam anno 2019 aan een kind, geboren in datzelfde jaar. Waarin deze constateren dat juist die nieuwe generatie de wrange vruchten van klimaatverandering plukt. En dat het de taak is van de huidige generatie om nu écht werk te maken van klimaatadaptatie.

Als sluitstuk van een vol dagprogramma Climate Proofing The Region, onderdeel van innovatiefestival WeMakeThe.City, kwamen zo'n 100 leiders bijeen om zich hierover uit te spreken. De ondertekenaars committeren zich persoonlijk.

Deze gezamenlijke brief kunt u, op het moment dat het u past, ondertekenen en apart aanvullen met uw concrete, persoonlijke inzet op professioneel en persoonlijk vlak. Samen maken we de regio klimaatbestendig - voor, door en met iedereen!

plant- en diersoorten. Met alle gevolgen voor het land, de mensen, de industrie, de wegen en de economie. En ik dacht aan de laatste regels van Hendrik Marsmans gedicht *Herinnering aan Holland...*

De drijvende kracht: de mensen

Wij wonen, werken, spelen, gaan uit en sporten hier. We voelen ons hier thuis. Maar klimaatverandering bedreigt de schoonheid en veiligheid van deze omgeving voor ons allemaal – en vooral voor jouw generatie. Gelukkig beseffen steeds meer mensen dat. De buurkinderen én hun grootouders gingen zelfs de straat op voor het klimaat.

Dat besef vormt de basis om iets te doen, de basis voor samenwerking. Want het is noodzakelijk om de vraagstukken van klimaat, lucht, energie, grondstoffen en voedsel in samenhang aan te pakken. We willen immers heel veel binnen een beperkte ruimte - wonen, werken, sporten, genieten van de natuur - maar we zullen moeten meebewegen met klimaatverandering. Daarom is die samenwerking zo belangrijk: tussen bewoners, grote en kleine ondernemers, overheden, kennisinstellingen en maatschappelijke organisaties. Structurele samenwerking, waarbij iedereen iets doet op eigen schaal, vanuit eigen

mogelijkheden. Waarbij we durven experimenteren en ons het goede eigen maken. Zodat we elkaar versterken.

Dat lukt als iedereen begrijpt hoe belangrijk dit is. En als we samen de verantwoordelijkheid nemen om de balans te bewaken. De balans tussen enerzijds economische groei, behoefte aan woningen, mobiliteit en comfort, en anderzijds het beperken van uitstoot, ruimtebeslag en grondstofgebruik. Misschien moeten we ons wel oriënteren op een andere levensstijl en een nieuwe, samenhangende kijk ontwikkelen op economische ontwikkeling. 'Grenzen aan de groei', noemden we dat in 1972;

Herinnering aan Holland

*Denkend aan Holland
zie ik breede rivieren
traag door oneindig
laagland gaan,
[...]
de lucht hangt er laag
en de zon wordt er langzaam
in grijze veelkleurige
dampen gesmoord,
en in alle gewesten
wordt de stem van het water
met zijn eeuwige rampen
gevreest en gehoord.*

Hendrik Marsman, 1936

Denkend aan Holland

*Sinds ik jou gezien heb, zie ik jou alleen
Zoveel heb ik jou lief, mijn land
Ik loof, juich en draag je op handen
[...]
Maar als ik aan Nederland denk, denk ik
ook aan medeleven
En vraag mij wel eens af, hoe het met hen
in het land gaat
Met name op het platteland?
Bent u thuis, of voelt u zich een vreemde
in eigen land?
[...]
Geef mij een onderdak in uw hart
Vanaf een afstand hijs ik traag mijn vlag
Die van hand naar hand zal gaan*

Jerry Atriyie, 2019

anno 2019 heet het donut-economie; misschien is het in 2050 het nieuwe 'normaal'.

De onderstroom versnellen: naar het nieuwe 'normaal'

Ik ben ervan overtuigd dat ons dna een 'duurzame onderstroom' bevat: mensen zijn zuinig op hun leefomgeving. Daarom komen er nu ook zo veel mensen in beweging. Van architecten van klimaatbestendige nieuwbouw en ondernemers die hun verantwoordelijkheid nemen, tot de burens die hun tuin vergroenen.

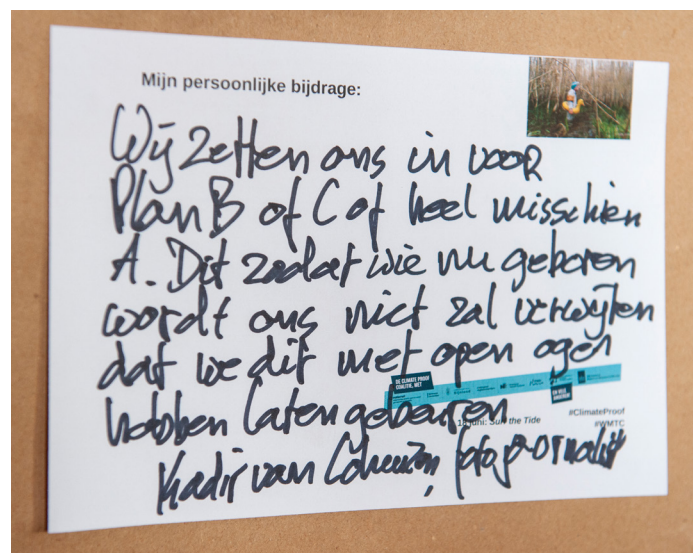
Ik wil die onderstroom in een stroomversnelling brengen. Want nog té vaak is onwetendheid een excuus om niets te doen. Er zijn nog talloze mogelijkheden

onbenut en er valt er nog veel te leren. We hebben immers inspirerende voorbeelden, de technieken zijn beschikbaar, steeds meer partijen komen met initiatieven. Het kan dus. Nu nog durven.

Dit is ook voor mij een moment om verantwoordelijkheid te nemen en leiderschap te tonen. Omdat ik dat aan jou verplicht ben. Iedereen kan wat doen, maar mensen als ik hebben daartoe de plicht. Omdat wij in de positie verkeren om te besturen en beslissen. Leiderschap betekende altijd: ervaringen uit het verleden gebruiken om te voorzien in de wensen van vandaag. Maar vandaag weet deze leider dat de veranderingen niet snel genoeg

gaan. Ik wil meer, sneller en structureler. De tijd van pilots is voorbij. De uitzondering moet de regel worden. En dat lukt alleen met daadkracht - meer daadkracht dan we tot nu toe toonden.

Al in 1987 werd 'duurzame ontwikkeling' gedefinieerd als een ontwikkeling waarbij de huidige bevolking in haar behoeften voorziet zonder komende generaties te beperken. Dat is wat mij betreft nog onverkort geldig: denk altijd aan het 'hier en nu', én aan het 'daar en later'. Want ik wil dat jij in 2050 -jij bent dan 31, hebt nog een leven voor je - net zo intens van dit zompige land kunt houden als ik nu.

Mijn belofte

Daarom beloof ik je dat ik mij naar beste eer en geweten inzet voor jouw toekomst in deze mooie regio. En dat ik anderen zoek om dat samen mee te doen. Veel collega's sturen deze brief ook aan jouw generatiegenoten.

Wij realiseren ons dat we daarmee een zware

verantwoordelijkheid op ons nemen, dat we ons niet op gebaande paden begeven, en dat dit veel vergt van ons doorzettingsvermogen. Het betekent ook dat wij tegenspraak gaan opzoeken, want we gaan ook de sceptici meekrijgen. Het maakt onze inzet alleen maar krachtiger.

Mijn collega's en ik houden elkaar scherp. En ik ga - met niet-aflatende energie - ook anderen enthousiasmeren voor een klimaatbestendige toekomst. Voor jou. Zodat jij je kunt richten op de toekomst van jouw kinderen, in plaats van op het verleden dat ik heb nagelaten.

Ik hou je op de hoogte!

Mijn bijdrage: